

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 9 lipca 2018 r.

Poz. 5781

WYROK NR IV SA/PO 70/18 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 25 kwietnia 2018 r.

w sprawie uchwalenia Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków obowiązującego na terenie gminy Kaźmierz

Na podstawie

Sygn. akt IV SA/Po 70/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2018 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Józef Maleszewski (spr.)

Sędzia WSA Maciej Busz

Asesor sądowy WSA Maria Grzymisławska-Cybulska

Protokolant st.sekr.sąd. Krystyna Pietrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2018 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Szamotułach

na uchwałę Rady Gminy Kaźmierz

z dnia 19 grudnia 2002 r. nr III/18/02

w przedmiocie uchwalenia Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków obowiązującego na terenie gminy Kaźmierz

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 5 regulaminu stanowiącego załącznik do uchwały

Sygn. akt IV SA/Po 70/18

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 19 grudnia 2002 r. Nr III/18/02 Rada Gminy Kaźmierz przyjęła Regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków obowiązujący na terenie gminy Kaźmierz, stanowiący załącznik do podjętej uchwały (dalej jako Uchwała). Uchwała została opublikowana (Dz. Urz. Woj. Wlkp. z 2003 r. nr 5 poz. 76).

Pismem z 15 grudnia 2017 r. Prokurator Rejonowy w Szamotułach wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, za pośrednictwem Rady Gminy Kaźmierz, domagając się stwierdzenia nieważności § 5 ww. Uchwały. Prokurator zarzucił naruszenie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 poz. 446 z późn. zm., dalej jako u.s.g.) w związku z art. 2 ust. 1 i art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. Nr 72 poz. 747 z późn., dalej jako u.z.z.w.) ze względu na istotne naruszenie prawa i zobowiązanie odbiorców do ponoszenia opłat bez delegacji ustawowej.

Uzasadniając Prokurator zaznaczył, że zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego. Jednorazowa opłata za podłączenie (także odłącznie i powtórne podłączenie) do istniejącej sieci kanalizacyjnej nie ma charakteru świadczenia podatkowego, gdyż nie jest w świetle prawnym opłatą przymusową. Można mówić jedynie o sytuacji stwarzającej pewien „przymus życiowy”. Korzystanie z urządzeń komunalnych w postaci sieci kanalizacyjnej jest bowiem koniecznością w myśl art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu w czystości i porządku w gminach (Dz. U. Nr 132 poz. 622 z późn. zm., dalej jako u.u.c.p.g.).

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Kaźmierz wniósł o oddalenie skargi, w całości. Uzasadniając napisał, że nie jest możliwa merytoryczna weryfikacja skargi ze względu na to, że zaskarżona Uchwała liczy 3 paragrafy, a w przedmiotowej skardze zaskarżono § 5. Nawet przy hipotetycznym przyjęciu, że prokurator skarży § 5 Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków stanowiącego załącznik do Uchwały (dalej jako Regulamin), to nie koresponduje to z treścią uzasadnienia, gdzie na ostatniej stronie prokurator wskazuje, że zaskarża § 8 Regulaminu. Odnosząc się do treści skargi Wójt ocenił, że postanowienia Regulaminu pozostają w zgodzie z przepisami u.z.z.w. W żadnej części Regulaminu nie nałożono na odbiorców usług obowiązku ponoszenia opłat, w sposób sprzeczny z przepisami u.z.z.w. W szczególności zdaniem Wójta § 5 Regulaminu jest zgodny z przepisem art. 15 u.z.z.w. W Regulaminie przewidziano wyraźnie, że umowa zawierana jest z odbiorcą usług po spełnieniu szeregu wymagań prawnych i technicznych, a w szczególności po przyłączeniu nieruchomości do sieci i złożeniu przez odbiorcę wniosku na piśmie o zawarcie umowy - wbrew twierdzeniu prokuratora, sformułowanym w przedostatnim akapicie uzasadnienia skargi.

Pismem z 22 lutego 2018 r. Prokurator Rejonowy sprecyzował, że skargą jest objęty § 5 Regulaminu, będącego załącznikiem do Uchwały.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2188), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości między innymi poprzez kontrolę legalności działalności administracji publicznej. Zgodnie z art. 3 § 1 w zw. z § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 z późn. zm., dalej jako: P.p.s.a.) zakres kontroli administracji publicznej obejmuje także orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego oraz inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego. Sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 P.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 P.p.s.a.).

Wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia przepisu prawa, ustawodawca nie określił rodzaju naruszenia prawa. Przyjmuje się jednak, że podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały stanowią takie naruszenia prawa, które mieszczą się w kategorii rażących naruszeń. Powyższe wynika z treści art. 91 ust. 1 zd. pierwsze w związku z ust. 4 u.s.g., zgodnie z którymi uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna, chyba że naruszenie prawa ma charakter nieistotny. Pojęcie "sprzeczności z prawem" w rozumieniu art. 91 ust. 1 u.s.g. obejmuje sprzeczność postanowień uchwały z jakimkolwiek aktem prawa powszechnie obowiązującego.

Przedmiotem kontroli sądu w niniejszej sprawie jest uchwała Rady Gminy Kaźmierz z 19 grudnia 2002 r. wprowadzająca Regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków obowiązujący na terenie gminy Kaźmierz, stanowiący załącznik do podjętej uchwały. Zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego; wprawdzie w dacie jej podjęcia obowiązywało brzmienie art. 19 ust. 1 u.z.z.w. zgodnie z którym regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków obowiązywał na obszarze gminy i dopiero ustawą z dnia 22 kwietnia 2005 r. o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 85 poz. 729) doprecyzowano rangę uchwały, dodając zdanie drugie do ww. artykułu („Regulamin jest aktem prawa miejscowego.”) celem spełnienia wymogów art. 94 Konstytucji, ale ówczesne orzecznictwo nie miało wątpliwości co do rodzaju tego aktu – wyrok NSA z dnia 29 sierpnia 2006 r. II OSK 730/06 (CBOSA). W ocenie Sądu zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego. Akty prawa miejscowego w rozumieniu art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji RP są źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Ustanawianie aktów prawa miejscowego należy do kompetencji organów samorządu terytorialnego, które czynią to wyłącznie na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W świetle art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Oznacza to, że materia uregulowana wydanym aktem normatywnym powinna wynikać z upoważnienia ustawowego i nie może przekraczać zakresu tego upoważnienia. Regulacje zawarte w akcie prawa miejscowego mają na celu jedynie "uzupełnienie" przepisów powszechnie obowiązujących rangi ustawowej, kształtujących prawa i obowiązki ich adresatów. Uwzględniając hierarchiczność źródeł prawa akty tego typu mają charakter zależny od źródeł prawa wyższego rzędu, czego konsekwencją jest stanowisko, że nie mogą normować materii uregulowanych aktami wyższego rzędu, a nadto nie mogą wykroczać poza zakres delegacji ustawowej.

Zasady podejmowania uchwał lub aktów organu gminy wyznaczają przepisy u.s.g. (tekst jednolity obowiązujący w dacie uchwalenia zaskarżonej uchwały: Dz. U. z 2001 r., nr 142, poz. 1591 z późn. zm.). Przepis art. 40 u.s.g. przyznaje gminie prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy na podstawie upoważnień ustawowych (ust. 1). Oznacza to, że jeżeli podstawą aktu prawa miejscowego uchwały jest upoważnienie ustawowe, rada gminy nie może w żaden sposób wystąpić poza przedmiotowe granice upoważnienia zawartego w ustawie. Przekroczenie upoważnienia ustawowego stanowi istotne naruszenie prawa, stanowiące podstawę do stwierdzenia nieważności podjętego aktu. Zgodnie bowiem z art. 91 ust. 1 zdanie 1 u.s.g., uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne.

Materialnoprawną podstawę zaskarżonej uchwały stanowi art. 19 u.z.z.w., który w ust. 1 nakłada na radę obowiązek uchwalenia regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie danej gminy – obowiązek istniejący zarówno w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały jak i obecnie. Zakres regulaminu w ówczesnym brzmieniu u.z.z.w. został określony w ustępie 2 art. 19. Zgodnie z art. 19 ust. 2 u.z.z.w. w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały, regulamin powinien określać prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz odbiorców usług, w tym:

- 1) minimalny poziom usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków,
- 2) szczegółowe warunki i tryb zawierania umów z odbiorcami usług,
- 3) sposób rozliczeń w oparciu o ceny i stawki opłat ustalone w taryfach,
- 4) warunki przyłączania do sieci,
- 5) techniczne warunki określające możliwości dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych,
- 6) sposób postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej wody i wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków,
- 7) standardy obsługi odbiorców usług, a w szczególności sposoby załatwiania reklamacji oraz wymiany informacji dotyczących w szczególności zakłóceń w dostawie wody i odprowadzaniu ścieków.

Biorąc pod uwagę poczynione na wstępie rozważania nie budzi wątpliwości, że regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków nie może wykroczać poza materie przewidziane w art. 19 ust. 2 ustawy. Przepis ten stanowi bowiem delegację ustawową dla wydania aktu prawa niższej rangi, ściśle określając zakres spraw, które mogą być przedmiotem unormowania uchwały rady gminy. Nie daje on prawa radzie gminy ani do stanowienia aktów prawa miejscowego, regulujących zagadnienia inne niż wymienione

w przywołanym przepisie, ani podejmowania regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę, gdyż oznaczałoby to wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 u.z.z.w. przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane zapewnić realizację budowy i rozbudowy urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych, ustalonych przez gminę w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, w zakresie uzgodnionym w wieloletnim planie rozwoju i modernizacji, o którym mowa w art. 21 ust. 1 tej ustawy. Realizację budowy przyłączy do sieci oraz studni wodomierzowej, pomieszczenia przewidzianego do lokalizacji wodomierza głównego i urządzenia pomiarowego zapewnia na własny koszt osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci (art. 15 ust. 2 u.z.z.w.).

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym ugruntowane jest stanowisko, że delegacja ustawowa, wynikająca z art. 19 ust. 1 i 2 u.z.z.w., nie uprawnia gminy do określania w regulaminie zasad naliczania jakichkolwiek opłat czy świadczeń rzeczowych, związanych z przyłączeniem odbiorcy do instalacji wodociągowo-kanalizacyjnej. Przyłączenie do sieci nie może być uzależnione od poniesienia przez odbiorcę jeszcze innych kosztów, niż wymienione w art. 15 ust. 2 ustawy. Innymi słowy ustawa nie upoważnia gminy do uzależniania przyłączenia odbiorców do sieci wodociągowo-kanalizacyjnej od partycypowania w kosztach jej budowy. Ewentualne sfinansowanie przynajmniej części kosztów budowy sieci organy gminy mogą uzyskać albo w drodze opłat adiacenckich (czyli już po wybudowaniu sieci), albo też mogą zarządzić przeprowadzenie referendum w sprawie samoopodatkowania się mieszkańców właśnie na cel budowy sieci kanalizacyjnej. Inne formy mniej lub bardziej ukrytego finansowania zadań nałożonych ustawowo na gminę przez osoby ubiegające o przyłączenie do sieci, niezależnie czy dokonywane w drodze umów cywilnoprawnych, czy też aktów administracyjnych, nie mogą być dowolnie kreowane przez organ gminy (por. wyrok WSA w Poznaniu z 11 kwietnia 2018 r., IV SA/Po 166/18 i wymienione tam orzecznictwo, dostępny w internetowej Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, pod adresem: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, dalej jako CBOSA).

W zaskarżonym § 5 załącznika do uchwały wskazano, że zakres budowy urządzeń wodociągowych lub kanalizacyjnych realizowany i finansowany przez Zakład Usług Komunalnych w Kaźmierzu (nazywany Usługodawcą w zaskarżonej Uchwale) lub przez osobę ubiegającą się o przyłączenie nieruchomości do sieci jest następujący:

a) usługodawca zapewnia realizację budowy i rozbudowę urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych, ustalonych przez Gminę Kaźmierz w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, oraz miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, w zakresie uzgodnionym w wieloletnim planie rozwoju i modernizacji,

b) realizację budowy przyłączy do sieci oraz studni wodomierzowej, pomieszczenia przewidzianego do lokalizacji wodomierza głównego lub urządzenia pomiarowego, zapewnia na własny koszt osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci,

c) koszty zainstalowania i utrzymania wodomierza głównego pokrywa Usługodawca, a urządzenia pomiarowego osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci.

Sąd stwierdza, że zapisy te są dokładnym powtórzeniem przepisów art. 15 ust. 1-3 u.z.z.w.

W związku z powyższym powtórzeniem zapisu ustawowego w uchwale Sąd wskazuje, że zgodnie z treścią § 118 w zw. z § 143 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. z 2002 r. Nr 100 poz. 908, dalej jako ZTP) w akcie prawa miejscowego nie powtarza się przepisów ustawy upoważniającej oraz przepisów innych aktów normatywnych (por. G. Wierczyński, Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych. Komentarz, Warszawa 2010, s. 633). Takie powtórzenie jest, co do zasady, zabiegiem niedopuszczalnym, traktowanym w dominującym nurcie orzecznictwa sądów administracyjnych i TK jako rażące naruszenie prawa (zob. wyrok WSA w Poznaniu z 30.06.2011 r., IV SA/Po 431/11, CBOSA). Co do zasady unormowania aktu prawa miejscowego zawierające powtórzenie regulacji ustawowych naruszają nie tylko przepisy § 118 w zw. z § 143 ZTP, ale także art. 7 i art. 94 Konstytucji, stanowiąc w istocie uregulowanie danej materii bez wymaganego upoważnienia bądź też z przekroczeniem jego granic (por. M. Bogusz, Wadliwość aktu prawa miejscowego, Gdańsk 2008, s. 224; G. Wierczyński, Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych..., s. 633). Jedynie w drodze wyjątku, uzasadnionego zwłaszcza względami zapewnienia komunikatywności tekstu prawnego, za dopuszczalne można uznać powtarzanie w aktach praw

miejscowego, takich zwłaszcza jak statuty czy regulaminy, innych regulacji normatywnych. W każdym jednak przypadku tego rodzaju powtórzenia powinny być powtórzeniami dosłownymi, aby uniknąć wątpliwości, który fragment tekstu prawnego (rozporządzenia, ustawy upoważniającej czy innego aktu normatywnego) ma być podstawą odtworzenia normy postępowania (zob. S. Wronkowska (w:) S. Wronkowska, M. Zieliński, Komentarz do zasad techniki prawodawczej, Warszawa 2012, s. 35 i 241).

Nie mniej istotne znaczenie ma również wysłowny w ZTP (por. zwłaszcza § 6 ZTP) generalny nakaz takiego redagowania przepisów aktów prawodawczych, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy. Innymi słowy, każdy przepis winna cechować precyzja, komunikatywność oraz wynikająca z nich adekwatność wypowiedzi do zamiaru prawodawcy (zob. M. Zieliński (w:) S. Wronkowska, M. Zieliński, Komentarz do zasad..., s. 38). Postulaty te znajdują niewątpliwie swoje zakorzenienie w wymogach płynących z zasady określoności przepisów prawa, stanowiącej istotny komponent konstytucyjnej zasady prawidłowej legislacji (por. T. Zalasinski, Zasady prawidłowej legislacji..., s. 181 i n.). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego stanowienie przepisów niejasnych i wieloznacznych narusza konstytucyjną zasadę określoności regulacji prawnych wywodzoną z klauzuli demokratycznego państwa prawnego, zawartej w art. 2 Konstytucji (zob. I. Wróblewska, Zasada państwa prawnego w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego RP, Toruń 2010, s. 75). Dotyczy to także przepisów prawa miejscowego.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że z istoty aktu prawa miejscowego wynika niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na powtarzaniu bądź modyfikacji wiążących norm o charakterze powszechnie obowiązującym. Przedstawione stanowisko koresponduje z § 118 w zw. z § 143 załącznika do rozporządzenia w sprawie "zasad techniki prawodawczej". Zgodnie z jego treścią w rozporządzeniu nie powtarza się przepisów ustawy upoważniającej oraz przepisów innych aktów normatywnych. Zasada ta ma zastosowanie również do aktów prawa miejscowego (§ 143 załącznika do rozporządzenia). Stanowisko to znajduje także odzwierciedlenie w utrwalonej linii orzeczniczej, uznającej za niedopuszczalne powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikację przez przepisy prawa miejscowego (por. wyrok NSA z dnia 30 stycznia 2003 r., sygn. II SA/Ka 1831/02, wyrok NSA z dnia 19 sierpnia 2002 r., sygn. II SA/Ka 508/02). Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 października 1999 r. (sygn. II SA/Wr 1179/90, OSS 2000/1/17) uznał, że "uchwała organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego nie może regulować jeszcze raz tego, co zostało zawarte w obowiązującej ustawie. Taka uchwała, jako istotnie naruszająca prawo, jest nieważna. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy." Zgodnie z § 146 załącznika do rozporządzenia" 1. w ustawie lub innym akcie normatywnym formułuje się definicję danego określenia, jeżeli: 1) dane określenie jest wieloznaczne; 2) dane określenie jest nieostre, a jest pożądane ograniczenie jego nieostrości; 3) znaczenie danego określenia nie jest powszechnie zrozumiałe; 4) ze względu na dziedzinę regulowanych spraw istnieje potrzeba ustalenia nowego znaczenia danego określenia. 2. Jeżeli określenie wieloznaczne występuje tylko w jednym przepisie prawnym, jego definicję formułuje się tylko w przypadku, gdy wieloznaczności nie eliminuje zamieszczenie go w odpowiednim kontekście językowym". Natomiast jak wynika z § 147 ust. 1 załącznika do rozporządzenia jeżeli w ustawie lub innym akcie normatywnym ustalono znaczenie danego określenia w drodze definicji, w obrębie tego aktu nie wolno posługiwać się tym określeniem w innym znaczeniu. Nadto, w świetle § 149 załącznika do rozporządzenia w akcie normatywnym niższym rangą niż ustawa bez upoważnienia ustawowego nie formułuje się definicji ustalających znaczenia określeń ustawowych; w szczególności w akcie wykonawczym nie formułuje się definicji, które ustalałyby znaczenia określeń zawartych w ustawie upoważniającej.

Na marginesie Sąd wskazuje, że skarga Prokuratora została napisana w sposób niedbały, sprawia wrażenie chaotycznej i nieprzemyślanej. Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności § 5, jednak w treści skargi nie odniósł się w żadnym miejscu do treści tego paragrafu, nie wskazał na czym polega jego niezgodność z prawem. Ponadto Prokurator w treści skargi wskazał na § 8 jako zaskarżony, jednak nie powołał go w petitum skargi i również nie odniósł się do treści tego paragrafu. Prokurator wskazał, że zaskarżony § 8 uzależnia przyłączenie do sieci wodnokanalizacyjnej od zawarcia umowy. Natomiast § 8 załącznika do uchwały wskazuje kto może wystąpić z wnioskiem o przyłączenie do sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej oraz odsyła do wzoru wniosku, stanowiącego załącznik do Regulaminu. Dopiero precyzując swe stanowisko Prokurator wskazał, że zaskarżeniem obejmuje jedynie § 5 załącznika do uchwały.

W ocenie Sądu Prokurator z racji wykonywanej funkcji powinien sporządzać skargi ze szczególną starannością i dbałością o ich poprawność a swe stanowisko prezentować w sposób jasny i zrozumiały, nie pozostawiając miejsca na różne interpretacje.

Reasumując Sąd wskazuje, że § 5 załącznika do zaskarżonej uchwały został wydany z przekroczeniem delegacji ustawowej, określonej w art. 19 ust. 1 i 2 w zw. z art. 15 i stanowi powtórzenie uregulowań z art. 15 ust. 1-3 u.z.z.w., co obligowało Sąd do stwierdzenia nieważności ww. przepisów.

W tym stanie rzeczy Sąd, na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. orzekł, jak w sentencji.

Przewodniczący Sędzia WSA

(-) Józef Maleszewski

Sędzia WSA

(-) Maciej Busz

Asesor sądowy WSA

(-) Maria Grzymisławska-Cybulska